
Den liden graa Høne II

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Den liden graa Høne II

4

Den liden graa Høne II

Den liden graa Høne II

Den lidengraa Høne II

Af Kaj Munk

Nat.27.9.1936[1]

Saa fin September følger sig i Aar! Rene Saligheder vælter den ud over. Jægeren af sit Overflødhedshorn. I Fjor var det ladet med Blæst og Kulde og Regn, Regn, Regn. Det kom den liden graa Høne til gode. Hun sad i Hegnet og gassede sig, og Jægeren sad ved Ruden og stirrede haabløs ud i den silende Væde. Een Regnvejrsdag er bare fornøjelig, to i sin Orden, tre gaar an, men naar det bliver ved og ved og ved, regner Gaudhumøret ned under Gulvet. Og hvad er Resultatet? Storartet. Næste Aar er der dobbelt Appetit paa Jagten og tredobbelt med Høns til at stille Appetitten paa.

Oh, den gamle Jæger og den unge Hund har oplevet Verdener, siden vi i Søndags hørte om dem. Den gamle Jæger vaagnede næste Morgen og var saa stivbenet, som havde han Træben med Følelser indmonteret. Men da Hønsene var lige saa talrige som Dagen før og faldt lige saa hensynsfuldt for hans Skud, var det jo den bedste Smørelse, og efter en Time var Stivheden ovre. Hen paa Eftermiddagen indtraf Følesløsheden i Stedet for. Og paa Hjemmarchen under Stjernerne maatte han Gang paa Gang føle efter, om Benene virkelig var der, eller han gled frem gennem Luften. Men de var der; hvergang han fornam til dem, var de der, og da han kom i Seng senaftens, var de der alt for meget; saadan en Krillen og Snurren og Stikken fra Hofte til Hæl! Men kan man ikke sove, staar man bare des tidligere op. Og en ny Dag begyndte, lige saa herlig som de to før. Hønsene maatte som Valhals Ejnherier være staaet op igen efter Slaget; de blev ved med at optræde lige talrigt, og den gamle Jæger blev 10 Aar yngre for hver Dag, der gik.

Den unge Hund blev desværre ogsaa yngre; den naaede igen til det Alderstrin, den stod paa, inden Dressuren begyndte at indvie den i Kulturens Velsignelser; den vendte tilbage til Naturtilstanden. Denne voldsomme Apporteren af flagrende og flaksende Fugle bibragte den en Forestilling om, at den af sig selv kunne fange dem. Mens den smukt havde lagt sig ned den første Dag, hvergang Bøssen hævedes, eller et Stykke Vildt fo'r op, saa sprang den nu ør omkring i Kartoffel- og Roestykker, beruset af Færten i sine Næsebor. Den havde ikke Øje for Herrens løftede Arm, ikke Øre for hans rungende Dæk. Saa maatte der Snor om Halsen; en bardous Kolbøtte mellem daskende Roemblade eller i stikkende Stub, hvergang det utilladelige Spring forsøges, er noget, der slaar koldt vand i Blodet og gør flov. Og se nu bare, hvor de er gode Venner igen, de to Jægere, ham paa de to gamle Ben og hende paa de fire unge! For hvad er som en Jagtdag paa denne liden graa Høne i Danmarks skønneste Maaned? Søgnet og Standen, det hvirvlende Brus, hvornær? hvormange? hvorhen? faldt der en? faldt der to? og hvor? Uha, man skal have Øjnene med sig, der er nok at mærke

sig, nok at huske. Og efter? Spændingen den dejlige Tur hen til næste Valplads i Høstens høje Luft og løftende Farvepragt under hed Sol og svalende Skyer. Saa er Hønsene atter fundne, og Slaget gaar sin nye Gang. Og saa en Bid Mad paa en Grøftekant, endnu lidt Pip af Smaafugle i Gærdet, en Hare i sindig Flugt over Bakken, soltørret Sved strammer i Ansigtet, Lemmerne hviler sig ud hen ad Jorden, saa sødt som om det var Døden, men det er Livet i al sin Oprindelighed, aartusindgammelt og dog fra i Morges - - - han har sat sig paa Bakkens Top, har Morten, og drejer Ørene til Rette: er det mig, dét gælder? Endnu ikke, min Hjertensven, endnu ikke; det er bare Forpostfægtninger. Men paa Torsdag, min Dreng, erklærer vi Danmark i Belejringstilstand.

Kaj Munk